עלון מס' 432 | פרשת וירא | חשון תשפ"ז

שלהבת

מיסודם של הגאון ר' שמשון דוד פנקוס זצוק"ל והגאון ר' עזריאל טאובר זצוק"ל

העצמה אישית תורנית

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה לכתובת:
e.shalhevet@gmail.com

דבר המערכת

וירא את המקום מרחוק!!!! היה שם ענן אפור ואפרורי... האם זה באמת שם??

כתוב בחז"ל שכשאברהם אבינו הלך יחד עם יצחק לעקידה... כשהוא התקרב, 'וירא את המקום מרחוק'!! מה אברהם ראה שם מרחוק?? הוא ראה שם ענן!!! ואז הוא שאל את אליעזר וישמעאל, אתם רואים שם משהו?? והם ענו לו: לא!! אמר להם אברהם: אם ככה, שבו לכם פה עם החמור,

וצריך להבין: מה פשר הענן שאברהם ראה?? ולמה הם לא ראו? ואם הם לא ראו, אז למה זהו? לא מגיע להם כלום? תחשוב: אליעזר וישמעאל הלכו איתם כברת דרך משמעותית מאוד... אם הם הלכו סימן שהם רצו... שהם היו 'בעניין', אז מה קרה פתאום שברגע האחרון הוא משאיר אותם שם בכותל המערבי מאחורי שער המוגרבים?? מה... רק מי שרואה ענן מגיע לו להיכנס??

והתשובה היא: שהסיפור האמיתי היה הפוך לגמרי!!!!

ר' עזריאל היה מבאר עניין זה ע"פ החתם סופר (כמדומני), שה' הרי לא הסתיר מאברהם כלום... (המכסה אני מאברהם אשר אני עושה?) ולכן ה' גילה לאברהם את כל סדר פרקי המרכבה ואיך שכל הפעולות שאנחנו עתידים לעשות כך בעוה"ז בתורה ומצוות, איך כל דבר פועל בשמי רום, כמו שכתוב: 'היוצר יחד ליבם, המבין אל כל מעשיהם', שה' מבין מה המעשים של עם ישראל פועלים, ולכן כשאברהם כתב ספר יצירה, זה אומר שה' נתן לו להבין את כל רום המעשים... ולכן כל פעם שאברהם היה עושה מצווה, החל מהכנסת אורחים וזיכוי הרבים וכלה בעירובי תבשילין, אברהם היה עושה את זה בהתלהבות עצומה, ברשפי אש שלהבת קה כי... כי הוא הבין!!! הבין עד היכן הדברים מגיעים ואיזה שפע רב מושפע על ידם... חוץ!!!! חוץ ממקרה אחד!!!

ביום שה' ציוה את אברהם קח נא את בנך את יחידך והעלהו שם לעולה... כאן לא היה לאברהם שום מוחין... שום התלהבות... שום השגות... ולמה לא?? נו... באמת למה לא?? למפרע כולנו יודעים את הסיבה: שבאמת ה' לא רצה שזה יקרה... ולכן באמת לא היה לאברהם אבינו מה להשיג ולהבין בפנימיות העקידה... כי... כי למייעשה 'לא דיברתי ולא ציוויתי ולא עלתה על לבי',

ואברהם הולך לעשות את הדבר הכי קשה בחיים שלו... דבר שנוגד את כל האישיות שלו... דבר שמצטער אותו... ולפחות שיהיה התלהבות... לפחות שיהיה מוייחין... קצת אורות... אבל לא!! גם זה גארנישט!!! וילכו שניהם יחדיו... הולכים כי כך ה' רוצה...

נו... בא נקווה שככל שנתקרב יתחיל הלב לפעום... מה שנקרא 'מהר אהוב כי בא מועד', והולכים ומתקרבים ו... ושום דבר... אפס הרגשים... אפס התלהבות... מה בקשתי...? קצת מויחין לפני התקיעות?? מילא בעל תוקע שגרתי בשנת 2027 אין לו מויחין, אבל אני אברהם, אני השופר המקורי, אני מחזיק ב-איל המקורי... הולך לעקוד את הבן שלי... לא מגיע לי קצת פייאער??

ואז אברהם מתקרב ואז לפתע הוא רואה את המקום!!! ומה הוא רואה??

מרחוק!!! הוא רואה שזה עדיין רחוק... אמרתי אחכמה והיא רחוקה... גארנישט!! את זה אברהם רואה... אברהם רואה ענן... מה זה הענן הזה?? מעונן חלקית עד בהיר... ככככלום אחד גדול...

ואז לפתע אברהם אבינו מבין: לפני יומיים אמרתי לה' הנני!!! מה זה הנני??

אני מוכן לעשות כי אתה רוצה!!! אם אני מבין מה שאני עושה, אז אני רוצה, ואילו כעת אמרתי לה' שאני עושה למענו... הנני!! אם ככה... הענן הזה... הענננה הזו שאני רואה מרחוק... היא היא השכינה... 'ה' אמר לשכון בערפל', הלשמה הכי גדול זה ערפל!!! ענן!!! תעשה כי ביקשתי ממך...

אברהם שואל את אליעזר וישמעאל: אתם מרגישים התלהבות?? הגיע המוחין??

לא!! הם עונים באכזבה... שום דבר... מה לא עשינו... הלכנו למקווה... למדנו חסידות... אמרנו את כל ספר תהילים... אפילו ג' דפי גמ' עם קצוי"ת למדנו... אפילו את תפילה שקודם התפילה גם אמרנו... ושום דבר...

המשך בעמ' 2

קול שלהבת
KOL SHALHEVES

ניתן להאזין לשיחות המרתקות בנושאים:

חינוך
יעוץ נישואין
אמונה
השקפה
ועוד נושאים מגוונים

באידיש, עברית ואנגלית

בקול הלשון:

03-6171103

073-2951103

במחיר שיחה רגילה

בחו"ל קול שלהבת:

929.222.9900

יש לך אופי מרצה?? לא קל לך??
אל תמהר לשקוע ברחמים עצמיים...

בשבוע שעבר פתחנו את הנושא של היכלות לשנות את הרצון מותאם לגמרי לפי רצון ה'... והגיעו תגובות רבות ולגודל חשיבות העניין נחדד את הדברים עוד קצת...

נחזור שוב על עיקרי הדברים: יהודי שהתרגל לקבל ע"ע עול מלכות שמים, מתאמן לקבל באהבה שינויים בתכניות... לדוגמא: תכננתי הבוקר הזה לשבת וללמוד בהתמדה ובסוף ה' רצה שאני אבלה כל הבוקר עם הילד בבית וגם אלך איתו לרופא משפחה.. ברגע הראשון זה מרגיז... שינוי מסלול!!! רציתי ללמוד... רציתי להתעלות... להספיק... ובסוף ה' הגיע ושינה לי את כל התכניות... אז מי שיודע רק מה זה עול תורה ולא שמע מעולם מה זה עול מלכות שמים, מבחינתו, הוא רואה את בבוקר הזה הפסד אחד גדול וסיבה מספקת לחוסר מצב רוח ואולי אפילו גם ירידה ברוחניות... (גם אם אני לא אשם בביטול תורה הזה, אבל כידוע, אונס רחמנא פטריה, אבל לא זכייה, סו"ס בזבזתי את כל הבוקר) תכל'ס 'לא עשיתי כלום הבוקר הזה...' וכאן אנחנו בגיליון שלהבת משננים לא הרף שיש עוד משהו!!! יש קבלת עול מלכות שמים, שזה אומר שבבוקר הזה עשיתי משהו ועוד איך... זכיתי להמליך את ה'... ה' הזמין תכניה אחרת... ואם הייתי איתו שם ונכנסתי לזה והסכמתי ללכת עם התכניות של ה'..אז נכון שהפסדתי סדר א'... אולי גם הפסדתי דף גמ'... אבל הרווחתי לה' בוקר של של חדר יחוד ובהחלט לא בזבזתי את הבוקר... אדרבה, עשיתי בו את עיקר היעוד שלי בבריאה, להיות הרעיה של ה' במשרה מלאה!! הייתי איתו!!! עד כאן בסדר???

אבל עדיין!!! עדיין זה לא סוד רציתי ללמוד!!! זה לא סוד שאני אוהב ללמוד... ואחת שאלתי מאת ה', וחבל לי שלא למדתי... היה לי פה הקרבה מצידי, והכל בסדר... אדרבה!! עיקר המלכת ה' שלי זה דווקא בגלל שבאמת כאן משהו שנגד את רצוני ו... ובכל זאת קבלתי את זה באהבה...

אלא!!!! שכאן ממתינה לנו מדרגה נוספת... רובד אחד נוסף... אם למפרע מתברר שבבוקר האחרון ה' לא רצה אותי בבית המדרש אלא בבנק... אז זכותי להחליט שאני לא רק מקבל באהבה את השינוי שנגד רצוני... אלא אני בעצמי למפרע לא רוצה אחרת!!! למפרע טוב שלא הייתי בבית המדרש, הרי סו"ס אל תשכח שכמה שאני מצד עצמי אוהב ללמוד... עדיין זה מתבסס על נקודת הנחה שה' רוצה את זה... ואם מתברר שה' לא רצה אותי היום לומד... אז למפרע גם אני לא רוצה... טוב שלא למדתי, כי אם ה' לא רצה אותי לומד אז גם לי אין עניין...

זה בדיוק כמו שתאר לעצמך שרב חשוב רצה לנסוע לאיזשהו מקום ומאוד השתוקקתי לזכות לקחת אותו ברכב שלי, אבל בסוף אל תשאל מה קרה... נו... מה קרה? בסוף הוא החליט שהוא לא רוצה לנסוע... נו... אני כעת אמור להצטער למה בסוף לקחתי אותו?? אני אמור להצטער... אוי... חבל שהוא לא היה צריך... הלוואי והוא כן היה צריך ואז הייתי זוכה לקח אותו?? לא!!!! מילא אם הוא היה נוסע ומישהו חטף לי את הזכות, מילא אם הוא לא היה מסכים שאני אקח אותו, אפשר להבין את האכזבה, אבל אם הוא בעצמו בסוף לא רצה... אז מה... אני אמור לרצות שהוא ירצה... לא! אם הוא לא רוצה, אז גם אני למפרע לא רוצה... זה בכלל לא סותר שכל עוד הוא רצה רציתי..

כל עוד אומרים את זה בייחס ללימוד התורה ולמצוות... נו... זה עוד נשמע בסדר... (מי שלא כ"כ אוהב ללמוד יוכל להגיד שיש פה אפילו אינטרס לנקות את המצפון, אם התברר שה' לא רצה אז יופי... אני רגוע שלא למדתי...) אבל לפעמים זה נשמע קצת פחות טוב...

תאר לעצמך שהתפללנו על יהודי חולה... מאוד רצינו אותו בריא... מה לא עשינו בשביל לרפאות אותו... חיללנו עליו שבת... הרעשנו עולמות שה' ישלח לו רפואה... כ"כ רצינו אותו בריא יחד איתנו, ובסוף התברר שה' רצה אחרת... נצחו אראלים את המצוקים ונשבה ארון הקודש... האם מישהו מסוגל להעלות על דל שפתיו.. טוב... אם ה' לא רצה אותו חי, אז גם אני לא רוצה???

<u>האם ניתן להעלות כאלו משפטים על דל השפתיים??</u>

תתפלא לשמוע, אבל כמה שזה נשמע גרוע, אבל כן!!!! בסוף בסוף, לאחר שהתברר שה' לא השאיר מקום לשינויים מבחינה רפואית, וכעת מתברר שה' רצה לקחת את נשמתו של יהודי, למפרע גם אני מסיר את הבקשה שלי... אם ה' רצה אותו בשמים, אז גם אני לא אמור לרצות אותו חי בכל מחיר...

בדיוק בגלל זה אסור ליהודי להתגודד ולא לקרוח קרחה בין העיניים למת... למה??? כי זה מנהג הגוים... מה פירוש מנהג הגוים?? מי לימד את הגוים לעשות את המנהגים האלו?? התשובה היא: החיים!!!! החיים לימדו את הגוי לאהוב את החיים ולתת כל אשר לו בעד נפשו... וברגע שאוהבים את החיים... אז האיום הכי נוראי על החיים זה המוות.. ולכן כשגוי חי פוגש מוות הוא מגיב בהתקף חרדה... משרט בשרו, ותולש שערותיו, כן... זו חרדה הכי הגיונית... חרדה על החיים...

אבל יהודי מצווה שלא!!! מה לא?? מה... לא להצטער על אובדן?? חלילה!!! ברור שאנחנו מצטערים, יש מצות עשה של אבלות... יש חיוב גמור לאונן לעשות קריעה על המת.. ומי שלא קורע על מתו חייב מיתה!!! ברור שאנחנו מצטערים על מוות... ולמה?? כי ה' חפץ בחיים!!! ה' ברא חיים... וכל עוד אנחנו חיים כאן בעולם אנחנו אוהבים את החיים... אבל מכאן ועד להיכנס להתקף חרדה על אובדן העצמיות (כן, התקף חרדה הוא מאפיינת בחוויה של אובדן) זה לא!!! ולמה לא? תחושה של איבוד עצם הישות הקיומית שלו... זו תחושה שהכי מתאפיינת בחוויה של אובדן) זה לא!!! ולמה לא? כי היות ואצל אלוקים חיים שום דבר לא מת, וכל הדבקים בה' אלוקים חיים!! צרורים בצרור החיים... ואם גם המתים ממשיכים לחיות, אז למה בכל זאת יש מוות?? אה... למה? כי מסיבות מסוימות ה' רצה לנהל שתי עולמות במקביל, וברוך ה' אלוקי ישראל מן העולם ועד העולם, בשתי העולמות ה' מבורך... והיהודי הזה שעד עכשיו התפללת עליו... ה' רצה אותו בעולם הזה!!! עובדה שעד היום הוא היה כאן... ובאותה מידה ה' ירצה אותו בעולם השני, (גם אותך...) רק מה?? אנחנו כעת מדברים על המצב ביניים... אתה מאוד רצית שהוא ימשיך איתנו כאן בעולם הזה, למה?? כי ה' חפץ בחיים, וה' רוצה אותנו אוהבים את החיים, ומהמקום הזה אנחנו אמורים מהמקום האנושי שלנו לרצות את ר' יענקל שימשיך להיות איתנו... אבל מה לעשות שהתברר שה' רוצה אותו שם!!!! או יותר מדויק, ה' רצה אותו כבר היום ולא עוד שנתיים... אז מה... אני אמור לגנות את ההחלטה של הרבש"ע בכל מחיר?? אני אמור למחות ולהפגין ולמרוט את שערות ראשי כי ה' החליט משהו שלא תכננתי???

המשך בעמ' הבא

דבר המערכת

המשך מעמ' 1

נו... שואל אברהם אבינו: אם כבר שלושה ימים אנחנו לא רואים שום דבר... רק ענן!!! יש בשביל מה להמשיך?? עונים לו: לא!!! אין טעם להמשיך... אם אין כיסופים ורגשי קודש... אז בשביל מה זה...

כעת פונה אברהם ליצחק: מה אתה אומר??? טוענים פה שאנחנו כבר שלושה ימים הולכים והולכים לחינם... אנחנו רוצים לעבוד ה'... הלכנו... טרחנו... אבל אין מויחין... לא מרגישים כלום... הכל מרגיש אבן... ואני מסתכל קדימה ואני לא רואה באופק שום קצה חוט... אני רואה שם רק ענן.. אפור... ללא הרגשים ולא ערגה וכיסופים... האם יש טעם להתקדם???

עונה יצחק: בוודאי!!! אז מה ומעונן... אז מה ואין לי מוחין?? אז מה ואני לא מתרגש... האם באתי פה להתרגש או לרגש את ה'?? אני פה למענו ית'... אם ה' רוצה שם משהו מרחוק... גם אם אני מרגיש מעונן... אז מה... אני הנושא?? מה... וכי זה תלוי בי?? וכי אם זה מרגש אותי לכן זה יותר עבודת ה'?? אני פה בשביל שה' יתרגש... לא אני??

אומר אברהם לאליעזר וישמעאל... שבו לכם פה עם החמור!!! מי שחייב להרגיש מויחין ואורות, ואם הוא לא מרגיש כלום אז הוא נעצר ולא ממשיך... אז אין בעיה... אתם מוזמנים להישאר כאן עם החמור, ואני והנער נלכה... לאן נלך? לענן!!! ה'עננות הגבוהה' והאפרורית לא מפריעה לנו להמשיך ללכת אחרי ה'... כי אנחנו פה לא משרתים את הרגש שלנו, אלא לשמח את ה'...

ושם!!! שם עקידת יצחק קרתה!!! ימים יגידו ושם ירדה אש מן השמים... אבל עדיין... האש ירדה רק במזבח... כי בתוך הבית?!? ה' אמר לשכון בערפל!!! הלשמה הכי טהור שהכי מצליח לרגש את הרבש"ע זה ה-הנני בלי טיפת הבנה... ככל שאתה יותר מבין את התמונה, אתה פחות עושה את זה למענו ית'... והוי כמה שאנחנו אוחזים שם... הוי כמה אנחנו עושים בלי להבין... הוי כמה ערפל מכסה אותנו מכל הכיוונים וה' מזמין לנו כל מיני סיטואציות שאין לך מושג מאן ולאן... ואנחנו שם איתו... והבעיה הכי גדולה שלנו שאנחנו בוחרים גם להרגיש עם זה דפוק!!!

ההלו.. ה' אמר לשכון בערפל... מתי תבין שכשאתה מגיע הבייתה וכל החסר צף... כל ההתמודדויות, ההמתנות... הניגודים בזוגיות, כל האתגרים הבלתי פתורים שמלוים אותנו בתוך הבית ויש ערפל סמיך שלא מאפשר להבין מה הרבש"ע רוצה להרויח כאן... הרי דווקא כאן יש אורות ערפל... האורות האלו הם לא אורות של ה'... אלא אורות שלך... אתה מאיר לה'!! אתה מדליק לו נר בערפל... אתה רואה את המקום מרחוק!!! לך נדמה שזה מרחוק ואתה לא קולט שלמעשה- של נעליך מעל רגלך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא... אתה מצידך מרגיש רחוק מה', לא מבין... אבל ה'בהמות הייתי עמך' היא היא!! שם אתה ממליך את ה'...

מי יתן וקל נא ויאר לנו... שה' יאיר לנו את הערפל ונבין.. ונשמח בו... אבל עד אז!!! עד אז לדעת שדווקא כשרואים את המקום מרחוק, ודווקא כשרואים שם ענן... זה לא אומר שטעינו בדרך, אלא אדרבה, ה' אמר לשכון בערפל... שם!!! שם ירד האור הגדול ביותר ליהודי... וירד ה' בענן...

המשך מעמ' קודם

לא!! אם בסוף התברר שה' לא רצה אותו כאן, אז גם אני לא... אני כן אצטער על האובדן האישי של אלו שעדיין מתהלכים בארצות החיים... מותר לי לכאוב על החסר שנפער לנו החיים... אבל לראות את זה כאכזבה!!! אאאוף.. חבל ה'... איזה אכזבה שהוא נפטר, חבל שאין לי את האפשרות להחיות מתים...? לא!!! זה לא הגישה!! כי אם ה' לא רוצה, אז גם אנחנו מסירים מועמדות... בא נגיד את זה ככה: מקובלנו שכל אחד מהאמוראים שמוזכר בגמ' היה יכול להחיות מתים!!! נו... אז למה כמעט אף פעם הם לא עשו שימוש בזה?? למה הפעם היחידה שרבא החיה מתים, זה כשהוא היה שיכור?? למה הוא לא היה מגיע ללוויות ומחיה מתים אחד אחרי השני??

מה התשובה?? אז מה ואני יכול להחיות מתים... אבל אם ה' לא רצה אותו חי, אז בכח???

זה בדיוק כמו אותו רב שרציתי לזכות לקחת אותו ברכב ובסוף הוא לא רצה... בא נגיד שאני מספיק גברתן!!! שיש לי את היכולות הפיזיים לנקוש בבית הרב ולגרור אותו בכח לרכב... אה... אני אעשה את זה?? למה לא?? כי אין לי שום עניין להעביר זקנים את הכביש בכח!!!! אין לי עניין לקחת רבנים בכח, וגם אין לי עניין להחיות מתים בכח... יש לי כן עניין, שאם רצונו ית' שפלוני ימשיך לחיות, ורק צריך עוד קצת זכויות, עוד קצת תפילות, אז אני כאן בעמדת הזנקה בנכונות לדחות את כל התורה כולו בשבילו, אבל אם ה' לא רוצה... אז מה העניין...

קל לדבר... אבל בשטח זה הרבה הרבה יותר קשה!!! וכמעט... כמעט בלתי אפשרי!!!

סוף סוף אנחנו בני אדם... וכשאני רוצה משהו, אז אני יודע בדיוק מה שאני רוצה!! וכשהקב"ה פתאום משנה תכניות מאוד מאוד קשה להצליח להתנתק מהרצון... כלומר: מילא לקבל באהבה, אבל להיכנס לעניין ולהחליט... טוב... אם ה' לא רוצה אז גם אני לא... זה כבר ממש מדרגה...

אבל כמה שזו מדרגה... אפשר לומר שזה בהישג יד... כמובן, לכל אחד והסיפור הפרטי שלו...

וכאן אולי ההזדמנות להוסיף: יש סוג מסוים של אנשים שלפי הטבע שלהם מאוד קל להם לאחוז שם!!! מי זה?? האופי המרצה!!!

למי שלא יודע במה מדובר... אשרטט כאן בקצרה את קווי האופי של הטיפוס המרצה... ובכן: מדובר באחד כזה שלסביבה שלו מאוד טוב במחיצתו, הוא אחד שמתמסר עם כל הנשמה, איפה שיצטרכו אותו הוא יתן את כל כולו וישכח את עצמו... אפשר לנצל אותו עד תום, לפעמים הוא ימצא את עצמו מתנצל על עצם קיומו... אם יגייסו אותו לאיזושהי יוזמה או מגבית, הוא תמיד יתנדב, ואם הוא יצטרך להפרנס מזה, הוא ירגיש צורך להתנצל למה אני לא עושה לגמרי בחינם, והוא אוכל את הלב שהיו רגעים שהוא הירפה ועשה לביתו... מי שמזדהה עם התחושות ברמה האישית נאנח כעת... כי אנחנו בעלי האופי הזה משלמים על זה מחיר מלא... בפרט שלמייעשה התקשורת הבין אישית הזו היא לא תקנית וגם לא בריאה ע"פ השקפת התורה!!! (וכשהאופי המרצה חי מול אדם גדול או צדיק... זה כבר גובל בפולחן, תסמיני כת- חד צדדיים ואכמ"ל...)

אבל!!! בכל זאת סוף סוף קיים כזה אופי... ואם אנחנו (חברי המועדון) כבר בלאו הכי סובלים מזבה, אז לפחות גם נרוויח מזה משהו, אז זהו!!! שצריך לדעת שדווקא האופי הוא כלי מוכן ומוכשר יותר מאחרים להתחבר לרצון ה', ובקלות לשנות את התכניות בהתאם לרצון ה'...

כי האופי המרצה... כמה שהוא מתגייס עם כל הנשמה ליוזמה, ולמגבית, ולארגון, ולשבת התאחדות, או שבת מחנה, בסוף בסוף עיקר המנוע שלו יושב **<u>על ריצוי!!!</u>** כמה שהיא מתמסרת לבית הספר או למשרד או לניהול חשבונות... בסוף עיקר הדחף מתמקם בלרצות את הבוסית... וממילא אותו אחד יכול להוביל ולתכנן מערך שלם שהבוס ביקש ממנו... ואחרי שהכל כבר מסודר לפרטי פרטים, לפתע הבוס הפתיע והחליט מאיזושהי סיבה שלא!! תודה!! יורדים מזה!! הקש ביטול!!! וכולם בהלם... מתוסכלים... לא יודעים על מי לפרוק את זה... וגם לטיפוס המרצה יהיה בהתחלה קשה לבלוע... אבל מהר מאוד הוא יכנס לזה... תוך ימים ואפילו שעות, הוא ימצא את עצמו מסביר בשיא הרהיטות למה לא... למה לא נכון לעשות את זה כעת!!! בו בזמן שלפני שבוע הוא הסביר לא פחות טוב למה כן צריך דווקא עכשיו,... את האופי הזה אנחנו פוגשים כמעט בכל מקום פטריוטי...

אז אם כבר אנחנו טיפוסים מרצים... ואנחנו כבר סובלים מזה בייחס לאחרים בצורה לא תקנית... אז לפחות נשתמש בזה במקום הנכון ושם נעשה את הקריירה האמיתית שלנו...

מישהו פעם טען לי שאני שקרן מדופלם!!! למה?? כי לפני חמש שנים... הבנת שהאמת וההשקפה היא כך וכך... וכתבת על זה מאמרים שלימים והסברת את זה בכזו התלהבות ורהיטות ששכנעת אותי... והנה אני מגיע חמש שנים לאחמ"כ ומה אני מגלה לתדהמתי?? שהספקת לשנות את דעתך מאה שמונים מעלות, וכעת אתה כותב את ההיפך הגמור, ועם אותה התלהבות וגם הפעם הצלחת לשכנע אותי בדיוק לצד השני... אני מצידי טיפוס פאסיבי!!! עד שלא פתחת את הנושא, לא חשבתי על זה בכלל... לא כן ולא לא... ואילו אתה לפני חמש שנים לקחת אותי עם כל העוצמה ימינה, ועכשיו גדלת, התגברת, שינית את דעתך, ואתה לוקח אותי עם כל העוצמה שמאלה... מה... אני יו יו?? עזוב אני, אתה!!! אתה יו יו?? תחליט: או שהאמת ככה או שהאמת ככה???

לא ידעתי מה לענות לו... אמרתי לו: אתה צודק... אם אני מצליח בכל פעם להיאחז בצד מסוים ולהסביר אותו הכי טוב... זה בהחלט מקשה להשתכנע ממני... אני מקבל את הטיעון שאי אפשר לסמוך על ההוכחות שלי כי מחר אני אוכיח לך את ההיפך הגמור, אבל דבר אחד נכון יש בי!!! שמה שבטוח: שמה שאני כעת חושב שכך רצון ה'!!!! אני מצליח להיכנס שם עם כל כולי... ואני מכניס לשם את כל ההיגיון שלי!!! וזו אמת שאי אפשר לקחת ממני... האם אובייקטיבית אני צודק?? לא יודע... לא בטוח, אבל דבר אחד אובייקטיבי בוודאי יש כאן, ש-מה שאני מבין שרצון ה', אני מצליח להכניס בו את כל ההוויה שלי... נו... לא שווה משהו?? זו מתנה שמיימית שמאפיינת את האופי המרצה... אז אם אנחנו כבר 'נופלים' בזה בייחס ליחסי אנוש... בא נהיה שם גם עם ה'...

אני מצליח לגמרי לגמרי לרצות את מה שה' רוצה!! ואם מישהו יבא וישכנע אותי שה' רוצה ההיפך, מהר מאוד אני ארצה את ההיפך הגמור!!!! לא נפלא??

אין דבר יותר נפלא, מנערה בשידוכים, שכשמגיעה הצעה כלשהי, ברגע שהם נתנו תשובה חיובית ויש על מה לדבר, היא מאוד רוצה את השידוך... וברגע שה' מראה לה שהוא לא רוצה... היא מצליחה למצא את כל החסרונות האפשריים... מי שעומד מהצד ורואה את האופי הזה... זה קצת מלחיץ!!! זה נראה שהוא שבוי אחרי מה שקורה בשטח... כשזה הולך הוא רואה הכל וורוד... וכשזה יורד הוא לא מבין איך הלכתי על זה...

אבל לא!!! למה לא לראות את זה בצורה אחרת?? אני 'זורם' עם ה'... אם כעת יש כיוון שזה יהיה השידוך שלי, אז אני רואה את זה הכי נפלא בעולם, ואם לפי הנתונים ה' ירצה אחרת, אז בבת אחת אני רואה את זה הכי גרוע בעולם... מה רע באותו אדם שנשא אשה גדמת ולא הכיר בה עד יום מותו... מה פירוש?? מה מסתתר מאחורי הסיפור הזה?? כל עוד הוא לא התחתן, כל עוד ה' לא אמר את האמירה, והוא לא ידע שזה השידוך שלו... הוא בדק... בירר... שלל... פסל... אבל ברגע שגלגלה ההשגחה העליונה וה' רצה אותו עם גידמת... אז הוא נכנס לזה והוא לא הכיר בזה שהיא גידמת.. מה פירוש?? הוא ידע שהיא גידמת!! אבל הוא לא הכיר בזה כבעיה...

אל תפריעו לי לאהוב את הנתונים של ה'!! אם ה' נתן לי את הכלים ואת היכולת להצליח לאהוב את הנתונים שלי... שעו ממני... אל תפריעו לי... מקסימום תקנאו בי... אבל אל תנסו בכח לשכנע... מספיק מחירים אישיים אנחנו משלמים על העבדות שיש לנו לכל מיני אנשים ש-מה אני לא מוכן לעשות בשביל לרצות אותם... תנו לי לקבל את המתנה הזו במקום הנכון... מול ה' יתברך...

הטיפוס המרצה, ברגע שהוא לוקח את זה לעבודת ה'... זה פשוט נוסע!!! זה הפשט בגמ': חן מקום על יושביו... אני מכיר כאלו שבאו לגור בבני ברק באזור הכי רועש והומה... הם מצידם לא חלמו שהם יגורו שם, אבל ברגע שכך גזרה חכמתו ית', הם התחברו עם כל הנשמה לבני ברק... נהיו בני ברקים בנשמתם... והנה לאחר כמה שנים ה' רצה אותם בפריפריה... (משיקולים פיננסיים) הם עברו לשם ותוך תקופה קצרה הם לא הצליחו להבין איך הם גרו שם בבני ברק... האם יש פה פיצול אישיות??

לא!!! יש פה יהודי שבסה"כ זכה ש-קל לו להיות דומה לאברהם אבינו... יש לו את הכלים לזה!!!

וירא לאברהם מאוד על אודות בנו... אברהם לוקח מאוד קשה את התקרית עם ישמעאל... מה ה' אומר לו??? אל ירע בעיניך!!! ואברהם נכנס לזה... אם ה' אומר שלא ירע בעיניך... אז טוב לי עם זה... אז אצל אברהם זה הגיע משיעור קומה של האדם הגדול בענקים, אבל יש כאלו שזכו לזה בקרש קפיצה... ושוב: אל תמהרו לקנאות בנו כי אנחנו משלמים על זה הוראת קבע מכובדת... אנחנו כבר מכניסים את עצמנו תחת אלונקות מיותרות... אבל לפחות מול ה'... שם אנחנו מקבלים את המשכורת... לא נותר לכם אלא ללמוד מאיתנו, איך להצליח לאהוב כל נתון, איך ניתן להתחבר לכל עבודה... איך אפשר בכזו מהירות להחליף פטריוטיות... ו... וכמובן לקחת את זה למקום של עבודת ה'... אני מסכים לאהוב את הנתונים שה' העמיד לפני... בהצלחה...

"וצדיק באמונתו יחיה"

מאת הרב ישראל קליין שליט"א

לכתוב עשרים ושלש אלף אגרות

בשבתות הללו אנחנו קוראים על החיים של אברהם אבינו. מייסד האומה הישראלית, כולנו נכנסים לבית המדרש של אברהם, להיות מתלמידיו של אברהם אבינו. ואחת הנקודות המאפיינות את אברהם אבינו, כמבואר בספרים הקדושים, הוא ההבדל בינו לבין נח. על נח אמרו צדיקים שהוא היה צדיק תמים בדורותיו, אבל ההגדרה שלו הייתה "צדיק אין א פעלץ" – צדיק שמעוטף בפרווה. הפרווה מחממת רק את האדם שלובש אותה, היא לא מחממת את שאר האנשים שסביבו; מה שאין כן אדם שמסיק תנור, אז כולם נהנים מן החום הזה.

נח היה צדיק בפרווה. וכך כתוב בחז"ל דברים מבהילים: אחרי כל מה שנח התייגע, ועמל, וטרח לזון ולפרנס את כל באי עולם, כלומר את כל החיות והבהמות שהיו איתו בתיבה, ועבד בלי הפוגה, ולא ישן בלילות, והיה גונח ורוקק דם מרוב יגיעה שהוא התייגע – עם כל זה, כאשר אחר המבול הוא בא לדבר עם הקדוש ברוך הוא על המבול, קורא לו הקדוש ברוך הוא בתואר מאוד מאוד לא נעים: "רעיא שטיא" – רועה שוטה. איפה היית? איפה היית? למה לא ביקשת על דורך לפני שירד המבול? וזה בשונה מאברהם אבינו, שאברהם אבינו דואג לכל יושבי תבל, ואכפת לו מכולם, "ויקרא אברהם בשם השם".

יש פה איזה נקודה יסודית מרכזית שעליה הייתי רוצה לעמוד: אברהם אבינו לוקח אחריות,, הוא לא סתם חי בעולם, אלא לוקח אחריות על כל מה שנמצא סביבו; נח לא לוקח אחריות, וזהו ההבדל.

בדומה לאברהם אבינו יש לנו עוד דוגמה של רועה – רעיא מהימנא. זה משה רבנו. משה רבנו אכפת לו ממה שקורה עם כלל ישראל: "ואם אין, מחני נא מספרך". מחני נא מספרך. דורשי רשומות אמרו דבר נפלא מאוד: "מחני נא מספרך", העניין "מחני" זה בשונה, להבדיל את רעיא שטיא מרעיא מהימנא. יש רעיא מהימנא שאמר "מחני נא מספרך", אם לא תהיה טובת כלל ישראל, תמחוק אותי מהספר שכתבת – מחני; ונח שלא היה ולא דאג לבני דורו, אז כתוב בחז"ל שהפסוק בנביא קורא למבול "מי נח". מי נח זה אותיות מחני – או מחני או מי נח.

אם מחני נא מספרך – זה רעיא מהימנא, ואם מי נח – אז זה רעיא שטיא, רועה שוטה. לא היה אחראי, לא דאג לבני דורו, לא היה אכפת לו כביכול. כמובן אנחנו לא יכולים להשיג, מדובר באנשים גדולים מאוד, אבל לפי ערכנו מה שחז"ל מלמדים אותנו.

וזה מלמד אותנו יסוד גדול בחיים שלנו. כתוב בגמרא במסכת מועד קטן ו,, צורבא מרבנן, תלמיד חכם, כל מילי דמתא עליה דידיה רמיא. כל דבר של העיר תלוי בו, זאת אומרת עומד עליו. הוא צריך לדעת והוא צריך לדאוג לכל הדברים. זה באחריותו, הוא לא יכול להתעלם, הוא לא יכול להגיד: מה זה מעניין אותי מה שנעשה בקצה השני של העיר? לא, אם אתה גר בעיר הזאת, כל מה שקורה בעיר הזאת מוטלת עליך האחריות.

ובעצם אברהם אבינו הגיע לעולם שהעולם הזה לא היה שום סיכוי לעשות איתו משהו. כל העולם כולו, במרד שהמריד נמרוד את כל העולם כולו נגד הקדוש ברוך הוא, ואברהם אבינו יוצא בלי שום חשבונות. הוא יוצא להילחם ולהפיץ את האמונה בעולם. כמו שאברהם אבינו יוצא לקראת מלחמת ארבעת המלכים כאשר שבו את לוט בן אחיו, הוא יוצא להילחם – אין שום סיכוי! איך הוא ינצח את ארבעת המלכים שהם ילידי הענק, שהם אנשים ענקיים מפחידים, עד כדי כך שהתורה הקדושה מתארת שמרוב שהם היו אנשים מאוימים היה להם הרבה שמות, קראו להם זמזומים, ורפאים, וכל מיני אימים, כל מיני שמות מפחידים – והוא יוצא למלחמה כנגדם בלי להתחשב בשום דבר! הוא הולך כי הוא יודע שהוא הולך בשם השם, והוא לוקח אחריות והוא מנסה, הוא עושה את מה שהוא יכול לעשות, עד כדי מסירות נפש, ואז נפתחו לו שערי סייעתא דשמיא.

נח לא יצא למלחמה כי הוא אמר: מה אני יכול לעשות? כבר כל כך הרבה שנים אני מדבר איתם, שיגיע המבול, 120 שנה, מרים ידיים, אין סיכוי שהדבר הזה ילך. ואברהם אבינו לא. אברהם אבינו עומד בתפילה, ואברהם אבינו מפיץ את האמונה בשם השם בכל העולם כולו. אברהם אבינו עומד בתפילה על סדום, ומתחנן על אותם אנשים שהם אנטי-תזה, הקדוש ברוך הוא אמר לו שהוא הולך להפוך את סדום, ובכל זאת הוא מנסה. הוא מנסה והוא משתדל, לוקח אחריות על כל העולם כולו.

כל אחד ואחד מאיתנו יש לו תפקיד ושליחות בעולם, וחלק מתפקידנו ושליחותנו בעולם זה לא לחיות רק לבד לעצמנו, אלא לתפוס אחריות על כל מה שנמצא סביבנו. מה אנחנו יכולים לעשות למען כלל ישראל? מה אנחנו יכולים לעשות למען לקרב את הגאולה? מה אנחנו יכולים לעשות למען להשיב עוד יהודי לאביו שבשמיים? זה שלנו, זה דבר שלנו, תפקיד שלנו.

ראיתי דבר מבהיל: רבי חיים עוזר, רבן של גאונים, היה ענק שבענקים, כתב תשובות, היה מגדולי המשיבים בדור האחרון. וכשבתו הייתה לפני פטירתה – היה לו בת יחידה, שהייתה כלה, זה היה טרגדיה נוראית, רבי חיים עוזר היה אדם מאוד מאוד רגיש – והבת שלו גוססת, ובזמן שהיא הייתה גוססת הוא ידע שבכל ימי השבעה הוא לא יוכל לכתוב מכתבים ודברי תורה, אז הוא ישב וכתב שמונים מכתבים להשיב תשובות לאנשים ששאלו אותו, תוך כדי שהבת שלו גוססת. זאת אומרת שאדם יש לו כוח של אחריות כלפי הציבור, שהוא לוקח את הלב שלו וסוגר אותו בצוות מפלדה ומצליח לכתוב שמונים תשובות! זה כוח אדיר, זה באמת אדם שלוקח את האחריות על הציבור, יש לו אחריות, הוא גדול הדור, הוא לוקח אחריות.

ידוע שהחפץ חיים אמר שהוא התחרט על זה שהוא לא יצא למלחמה כנגד היבסקציה. הוא אמר: אם היינו יוצאים למלחמה, היינו מנצחים. שאל אותו מישהו: רב'ה, איך אתה חושב שיכולנו לנצח? כמה אנחנו? קומץ יהודים, והם אנשים, היו הורגים אותנו מידי! אמר לו החפץ חיים: אתה חושב שאני כזה בטלן? אני יודע שהיו הורגים אותנו. אבל אפילו שהיו הורגים אותנו, בגלל שהיינו מתים על קידוש השם, היה נחלש הכוח של הטומאה והסטרא אחרא, וככה היו מתבטלות כל הגזרות שלהם. זאת אומרת, החפץ חיים היה מוכן ללכת למות על קידוש השם, למות במסירות נפש כדי להציל את שארית הפליטה, להציל את כלל ישראל. זה נקרא כוח של מנהיג, זה נקרא כוח של אדם שלוקח אחריות על הדור.

מורי ורבי הגאון רבי עזריאל טאובר זצ"ל, זה היה חלק גדול מכל המציאות של החיים שלו. הוא לא היה חי לעצמו, הוא כל הזמן שאל את עצמו עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם: מה אני יכול לעשות למען כלל ישראל? כמו אברהם אבינו בשעתו, שהולך וקורא בשם השם, הולך ממקום למקום על מנת להפיץ את האמונה, להגיד כי ישר השם צורי ולא עוולתה בו. זה התפקיד, זה השליחות.

דבר פלא נשגב ראיתי על רבי ישראל מסלנט. לא האמנתי, כתוב את זה בספר "שימוש חכמים", שכתב אותו הנכד של הרב שך, ושם הוא מובא בשם רב אחר, הסבא ממסלבודקה, שרבי ישראל מסלנט הקים את האגודה שנקראת "כנסת ישראל" – אגודת החרדים אל דבר השם – הוא כתב 23,000 מכתבים, שלח 23,000 איגרות כדי להעמיד את הדבר הזה. למעשה, בסופו של דבר זה קם רק כעשרים שנה אחרי פטירתו בערך. ועם כל זה, המסירות נפש – אי אפשר לתפוס את זה בכלל, בימים עברו אין קופי, אין העתקות, אין צילומים – הוא כותב בכתב ידו לכל אחד ואחד 23,000 מכתבים כדי לחזק ואולי לדאוג לאיזה עוד יהודי אחד שיתקרב לקדוש ברוך הוא!

זה כוח של אברהם אבינו, זה כוח שאנחנו צריכים ללמוד מאותו בית מדרש של אברהם אבינו: להיות אחראים כלפי עצמנו, לגדל את עצמנו, להיות אחראים על כלל ישראל. אנחנו לא יכולים להגיד שאנחנו עושים לעצמנו בלבד. אנחנו נמצאים בספינה יחד עם כולם, ואדם לא יכול לעשות חור בספינה ושכולם יטבעו ביחד באותו חור שהוא שם, הוא מטביע את כולם ביחד. לכן מוטלת עלינו החובה הזאתי באמת להיות כמו אברהם אבינו בשעתו, להיות אברהם שלוקח אחריות על כל העולם כולו. וזה מוכיח את הנאמנות, זה מוכיח את האהבה.

כשאני עושה את הדבר מתוך עבדות, אז אני לא לוקח אחריות, אני הולך הביתה, אני פועל, נגמר הסיפור, גמרתי את שעות העבודה, אני הולך הביתה. אבל הבן של בעל המפעל – הוא לא הולך הביתה. אם המפעל של אבא שלו יקרוס, אז הכול קורס, כל החיים שלו קורסים. לכן הוא נאמן, והוא עושה את הכול מתוך קבלת עול ומתוך אחריות. זה תפקידנו וזה שליחותנו.

סדרת שיעורים חדשה של הרב ישראל קליין שליט"א, להצית את השלהבת

קול הלשון. מספר ישיר: 073-2951352 להקיש 2 ואח"כ 1.